

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO

Murta, 5.-INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR

INCA 28 DE OCTUBRE DE 1917

Núm. 147

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

TRIBUTO DE JUSTICIA

Tenemos entendido que muy en breve, antes de que termine el año en curso, será ascendido a Juez de término el que actualmente desempeña el Juzgado de 1.ª instancia e instrucción de esta ciudad, D. Ignacio de Lecea y Grijalba. Para entonces, La Veu d'Inca, haciéndose intérprete de los sentimientos de los moradores del partido judicial, se apresta a felicitar efusivamente al agraciado, por el nuevo avance en su brillante carrera, que le promete el acceso a puestos los más honrosos y distinguidos en los Tribunales de Justicia. Mas, al cumplir este grato deber, no dejaremos de sentir la honda pena que causa tener que separarse, probablemente para siempre, de persona digna de la mayor estimación, por sus relevantes méritos y condiciones.

No son escasas las que se necesitan para desempeñar dignamente y con acierto un Juzgado de la importancia del nuestro; pero, con ser tantas, ni una sola le falta al Sr. Lecea, sea cual fuere el aspecto bajo el cual se le considere.

Como simple particular; quien haya tenido la suerte de tratarle con intimidad, ha encontrado al amigo sincero y leal, al compañero afectuoso y complaciente, con quien no es posible reñir, a quien se hace necesario amar; y aun los desconocidos que un día dado han tenido ocasión de conferenciar con él, han quedado altamente complacidos de la afabilidad con que se les recibiera, y del interés con que fueron atendidos.

Como funcionario público, en el orden judicial a que le llevaron tradiciones de familia, especiales aptitudes de carácter y de mentalidad, y decidida vocación personal, no sabemos qué ponderar en primer término, si las peregrinas disposiciones de su privilegiada inteligencia: fácil comprensión, memoria feliz, mirada perspicaz, criterio rectísimo, verbo elocuente, cultura general y gran acopio de conocimientos jurídicos; o las sabias determinaciones de su firme voluntad, encaminadas siempre al exacto cumplimiento de su deber, a la práctica de la justicia estricta en todos los casos en que ésta se impone como única norma del juzgador, y a la consecución además del bien moral y material de los sometidos a su ju-

risdicción, sin acepción de personas, siempre que lícitamente quepa tomar en consideración este otro elemento: todo ello en virtud de arraigadas convicciones religiosas, que son la única fuente de donde pueden manar en toda su pureza tan bellos sentimientos.

De ahí proviene que en el ya largo tiempo transcurrido (más de dos años) desde que la fortuna nos depuso tan estimable convecino, tan digno funcionario, no se le haya culpado de la menor incorrección en el trato social, ni se haya formulado protesta o queja alguna contra sus buenas formas en el desempeño del cargo, ni remotamente se haya dudado de la imparcialidad y rectitud que presiden a todas sus resoluciones, fruto legítimo de un espíritu ocuánime, tan exento de las dulces sugerencias de la amistad, como de las apremiantes exigencias de los poderosos; sino que, por el contrario, se ha grangeado el Sr. Lecea la estimación y el respeto de cuantas personas le han tratado, cultas o ignorantes, en el orden público o en el privado; ganando fama indiscutible de hombre probo, de cumplido caballero, de Juez recto e incorruptible; y obteniendo cumplidos elogios de los técnicos por su meritisima labor profesional, preparada mediante estudio tan intenso y reflexivo como el caso requiera, formulada, en lenguaje castizo; con precisión y claridad, y sólidamente cimentada en textos y principios que sean de aplicación.

Este mismo juicio pudieramos haberlo emitido hace más de un año, porque ya entonces teníamos formado cabal concepto del valer de nuestro Juez; mas como las alabanzas dirigidas a una autoridad, mientras duran sus funciones, fácilmente se aprecian como lisonja o deseo de captación, hemos preferido esperar a que el Sr. Lecea esté a punto de terminar su gestión entre nosotros, para que así se vea claramente que sólo el afán de rendir tributo a la justicia, de ensalzar el mérito y de premiar la virtud, es el móvil que impele nuestra pluma, encaminándola hacia los fines de moralidad y civismo que persigue este humilde semanario.

Y para colmo de aciertos, tuvo el Sr. Lecea el de enlazar su suerte con la de una Señora de porte distinguido, amabilísima y virtuosa, su digna esposa D.ª María del

Pilar de Ledesma, que le ayudará grandemente a captarse las simpatías de todas las poblaciones en donde residan.

¡Vaya con Dios el Sr. Lecea, que a todas partes adonde vaya le seguirá el recuerdo imperecedero, la estimación sincera y la gratitud profunda de los moradores del partido judicial de Inca!

POR LA REDACCION, XX.

Cobles de l'amor inefable

*Rosa vera, rosa fresca,
rosa de viva color...*

No sé pas el què't diria
ni sé pas el què't dirà,
però és cert que gosaria,
ben recert que gosarà!
Al, Amor, bé triga el dia!
Fos avui i no demà!

El meu cor en sent fretura
de trobar el teu bon cor;
roda món i rès l'atura,
com un àgil caçador.
Quan tu et trobes a l'altura
ho coneix per la claror.

Romanins i glnesteres
amb ta flaire han refflorit;
els ginjolers i pruneres
ta dolçor han recullit,
i els rosers i didaleres
de ta color s'han vestit.

Ara et veig a l'estel-lada,
ara et veig al mitx del Sol;
dorms avui damunt la prada,
demà et fa'l mar de breçol;
ets perdiu enamorada
que mai té segur el vol.

El que cerques i et proposes
és només fer-me glàtir;
vols provar les generoses
vibracions del meu sentir,
mes per mi açò és mel de roses;
el bregar m'és conquerir.

Correré per les vernedes,
seguiré tots els vinyats;
remouré les pollancredes,
petjaré tots els sembrats;
si no't trobo a les pinedes
bé seràs en mitx dels blats...

Mes si et trobo, què't diria?
I si et trobo, què't diré?
Certament que gosaria,
ben recert que gosaré...
Ai, la flor de safalíat
Tart o d' hora et culliré.

Que'l meu cor en sent fretura
de trobar el teu bon cor;
roda món i rès l'atura,
com un àgil caçador.
Quan tu et trobes a l'altura-
ho coneix per la claror.

El teu cor és d'una mena
que encisa i no sempre's veu;
estel de la nit serena
caigut a les mans de Deu;
és cor que pena i no pena
i sospira i no s'ho creu.

No sospiris, ben amada,
que ara et vaig a conegui;
ets al cim de la collada
i jo a més de mitx camí...
Prèn seient a la brancada
d'aqueix roure gegantí.

No l'amaguis, vergonyo a,
que ho veig tot i et tinc a fret;
ha arribat l' hora ditxosa
d'acabar el nostre plet...
Ací'm tens, dona formosa:
vull ton cor perquè hi tinc dret.

Davant d'ell, amb galanía,
el meu cor s'ha agenollat;
no sabia el què't diria
i per ço resta callat...
No cal pas la parlaria
per a viure enamorat!

Frec a frec, les batregades
d'un i altre fruïrèu;
amb el cant de les onades
de la sang ens parlarem
i amb el foc de les besades
dia i nit flamejarem.

Serà un amor inefable,
serà un èxtasi seguit;
tu et faràs tant adorable
que'm tindràs sempre rendit
i veurem inacabable
el goig d'haver-te assolit.

Llavors sabràs què't diria
i sabràs el què't dirà
aquest cor que't perseguia
i que amb el teu es fondrà...
Nostre goig, la vida mia,
tot el món l'envejarà!

CLAUDI OMAR I BARRERA.

== MIREIA ==

An aquesta Administració n'hem re-
buts exemplars per la venta.

— 5 pesetes —

LA MORT DEL CANT POPULAR

Avui dia la tonada de ciutat, la tonada de cafè concert invadeix desvergonyida-
ment els pobles i les masies, i fins jo tris-
tesa! en els cims de nostres muntanyes més
altes, i en les afraus dels nostres Pirineus
sentim la cançó infamanta, bordellera, res-
sonant con un renec en mig de la obra
sublim de Déu. I mentrestant el cant noble-
ment popular, el que porta la fesomia de
nostres avis, l'accent de nostres mares, el
que té el posat de nostres muntanyes, la
puresa de nostre cel i la sanitat de nostra
mar, aquest que fa olor de pa moreno i té
fortalesa de vi del Priorat, aquest, se mor,
se mor quietament, com els vells molt vells
que la vida se'ls acaba, oblidats de la filla-
da.

Lluís Millet.

FULLES CASTELLANES

SOL Y SANGRE

I

Invicta Bandera española, roja y gual-
dal: símbolo augusto, de una raza indoma-
ble y fuerte; preclaro Blasón, del hidalgo
solar patrio; gloriosa Enseña, de un pueblo
gigante de altiva bazarria, generoso y hos-
pitalario; ¡tremola enhiesta y graciosa an-
dea al viento; tuyo es el triunfo y tuya la
victoria...!

Ya te ciñen, en denodados arrestos, los
españoles hijos: inmarcesibles coronas de
laureles, en verde guirnalda, al pie de tu
digno florón: la Cruz bendita, el santo le-
ma, de sus aventureras empresas de tita-
nes, y proezas épicas, sin igualar en la
Historia; y, a la par se cotizan en el merca-
do de la vida, su caballerosidad y su po-
der.

Nuestros venerandos mayores, para en-
sanchez los bellos Reinos de su Cruz y su
Bandera, se lanzan a lo ignoto: y allen los
mares sin orillas, descubren un Nuevo
Mundo, que les ofrendan en vasallaje y
pleitesía, en legado de supremo amor.

II

Y soñó el grande pueblo. Soñó, quedar
inerte, abandonado, escarnecido... soñó,
que su Bandera de oro y fuego, no daba
ya calor y vida, a exóticos países... soñó
al león de Hispania, ferreamente encadena-
do, por la traición y el infortunio... soñó,
que su existencia languidecía, en crisis
agudísima de vejez prematura... soñó, en
fin, era despreciado el genio de sus obras
inmortales... Y él inerte, agobiado, zaheri-
do, sufría en humilde silencio, al hacer an-
te su vista aquella turba farisiaca, el inicuo
reparto, de los despojos de su mundial Im-
perio... A veces; semejaba despertar de la
terrible pesadilla, más de nuevo le hundían
en su profundo letargo, la vergonzante
comparsa de miserables advenedizos...

III

El sueño del gran pueblo duró centurias:
los negros crespones del dolor, orlaron su
Bandera, emperó jamás se abatió, ni fue
vencida en buena lid. En los aciagos días
de prueba, ella era su recuerdo y su espe-
ranza; toda su vida: sus pensamientos, se
cobijaban entre sus airoso pliegues; sus
corazones, latían con ellos al unísono y sus
almas, elevaban una ferviente plegaria a
su Cruz.

El católico español, dijo a su pueblo,
cual el Señor a Lázaro:

—¡Levántate y anda!!—

Y el hispano león se despierta, sacude su
melena; rompe las ferreas cadenas de su
duro cautiverio y muestra al pasmado or-
be, toda la belleza de su fiera magestad.

Y todos le respetan y le temen; y ensal-
zan sus honrosos timbres, de soberana
grandeza.

¡Invicta Bandera española! ¡Cuán her-
mosa eres! Estás amasada, a los fulguran-
tes rayos del sol, con la sangre de los már-
tires de la Patria; serás pues: Luz y vida,
sol y sangre.

Santiago Vilella Crespo de Quiros.

Mancor, Octubre de 1917.

PETITES BIOGRAFIES

NOE

Poc a poc, desde la Creació del món, la
perversitat i la corrupció s'anà apoderant
de la humanitat, fins que Deu, enutjat con-
tra el poble infeel, cridà an el just Noé, i li
encarregà la terrible missió d'anunciar als
homes prevaricadors el càstic funest que'ls
amenassava, i los exortàs a fer penitència.

Noé aixís ho va fer, mes ell lluny d'es-
coltar-lo, cada dia es feien més dolents.
Sols Noé es conservà just, i va consagra-
re amb sa família al servei del Senyor; per
això li digué Deu: «Fe una arca de fusta;
puis has de sebre que vull exterminar tot
quant hi ha a la terra per medi de un diluvi.
Però amb tu vull fer un pacte d'aliança:
entraràs dins l'arca amb ta família i també
hi posaràs una parella d'animals de cada
casta, i l'aliment necessari per vosaltres
i els animals.»

Tal com Deu ho havia anunciat va suf-
ceir: va ploure coranta dies i coranta nits,
inondant la terra de manera que l'aigua va
passar quinze colsos par demunt les més
altes muntanyes.

Noé tengué tres fills: Sem, Cam i Jafet,
amb els quals contrà altra volta la terra,
plantant-hi també la vinya i extreguent
d'ella el vi.

Hevent-se multiplicats els descendents de
Noé, tractaren de separar-se, però abans
volgueren construir la famosa torre de
Babel, que vol dir confusió, cosa que no
lograren, puix en sa construcció se confon-
gueren les llengües, donant origen als dis-
tints idiomes que avui es parlen.

Babel, fou més tard la célebre ciutat de
Babilònia.

Ll. D.

Un reial Decret molt favorable als agricultors

Ho és el que ha sigut dictat per la Presidència del Concell de Ministres, el dia 20 del setembre passat, amb referència al Crèdit Agrícola.

En ell es donen facilitats als agricultors per a que puguin pendre diners, donant com penyora els fruits que tinguin al camp o a casa, o en dipòsit en els sindicats.

No som dels qui creuen que deixant diners als agricultors ja estiguen resolts tots els problemes de la classe rural. Pel contrari, creim que s'exagera molt en aquest sentit, puix si bé és veritat que en molts de casos els cultivadors es veuen apurats per falta de cabals, també ho és que el qui té crèdit ja en troba, i el qui no té crèdit no trobarà diners, per més Bancs Agrícoles que es facin.

Però això de poguer pendre diners sobre els fruits que un tenguí, sobre el bestiar i les màquines, sense haver-se'n de desfer, firmant un document davant del notari, amb pocs gastos, ens sembla que ha de treure de molts d'apuros.

Segons aquest Reial Decret, lo que es doni com a penyora deu estar assegurat contra el foc per compte del propietari.

Aquest es podrà vendre els objectes penyorats, donant-ne compte a qui correspongui; però amb els diners que cobri deu pagar, primer que tot, a qui li n'havia deixat.

El document que farà el notari quan se prenguin diners en penyora, deurà ésser passat pel Registre de les Hipoteques.

Els sindicats agrícoles, quan prenguin diners sobre penyora, podran fer un document que se'n diu *Warrant*, el qual ve a ésser com una lletra, és a dir, que l'acreeador qui té aquest document pot traspassar-lo a un altre sense gairebé cap gasto.

En els casos en que es fés alguna estafa podrà demanar-se justícia als jutjats, sense gaires expedients.

Amb lo dit en tenen prou els nostres lleïdors per a comprendre que els pot ésser molt profitosa aquesta disposició.

Garbes i avelles

El racionament dels productes alimenticis en els països de Europa.

Es altament interessant una estadística publicada a França recentíssimament, en la qual es fa referència a la recció de diversos articles de primera necessitat, als quals la contracció general dels mateixos per la menor producció i dificultats d'importar-los ha obligat a fixar un màxim de consumació personal.

El pa, en primer lloc, està fixat en casi totes les nacions d'Europa, essent, amb l'ordre de menys a més, les següents: Turquia, 250 grams per dia i persona; Itàlia, 250; Suïssa, 250; Països Baixos, 254; Suècia, 260; Anglaterra, 260; Àustria, 280; Alemanya, 280; Dina-

marca, 315; Bulgària, 500, i França, 500.

La carn es concedeix a Alemanya a raó de 36 grams; Itàlia té dos dies a la setmana sense carn; i Anglaterra té un racionament voluntari de 162 grams per dia.

De llet a Alemanya sols n'hi ha pels malalts i dones a tres quarts de litre per dia i a Àustria un octau de litre diari.

Les grasses i olis alimenticis a Alemanya es racionen a raó de 70 grams setmanals i a Àustria-Hungria 120.

En quant a les patates, el màxim distribuït a Alemanya per individu són set lliures setmanals, a Holanda sis i solament tres a Àustria.

D'origen alemany: Convoi enfonsat

El 1, nostres forces navals lleugeres atacaren, al mar del Nord, dins la zona de bloqueig, prop de les illes Shetland, un convoi procedent de Noruega cap a Anglaterra, compost de 13 unitats i protegint-les els dos moderns destroyers anglesos «G. 29» i «G. 31».

Totes les unitats del convoi com també les que protegien i els dos destroyers han estat enfonsats.

Solí la mateixa sort un vaixell pesquer que els acompanyava.

Totes les nostres forces navals tornaren a sa base sense cap pèrdua ni avaria.

Les operacions de nostres forces navals a la illa Osel continuen segons el plan fixat.

La escasez en Francia

Diu la «Revista de Gandia».

La Lanterne, de París, escriu en su número del 10 del actual, bajo el título «¿Comeremos?»:

Sí, ¿comeremos? M. Mauricio Long no está muy seguro de ello, y si dice con autoridad: «Tengo café», no dice: «Tengo trigo».

El debate cuyo fin esperábamos hoy, no ha tenido sorpresas para nosotros. Los interelantes han demostrado la insuficiencia de los stocks, y uno de ellos, M. Charpentier, nos ha dicho con toda claridad que el Gobierno había dispuesto reservas destinadas a las poblaciones de los países invadidos, si los boches eran obligados algún día a devolverlos a la patria... Todo está, por consiguiente, en tal estado, que habrá que temer un aumento de población, aun cuando coincidiera con el éxito de las armas francesas.

Penosas afirmaciones: Carecemos del 50 por 100 del trigo necesario para nuestra alimentación, y si se nos promete carne, es porque será necesario sacrificar de nuestras existencias de ganado el contingente de animales para los que no habrá este invierno ni heno ni forrajes. ¿Pero qué se ha hecho? Nada o casi nada. Se ha vivido al día, a la espera del milagro que nos diera nuestro pan cotidiano. La política de nuestros Gobiernos de guerra fué de un fatalismo extravagante.

La agricultura, es preciso mirar cara a cara la verdad, porque hará falta aplicar nuestros restos en consecuencia, carece de brazos, de materias lubricantes, de aperos de labranza y al mismo tiempo que nos vemos en la imposibilidad de aumentar nuestra producción, se hace problemática nuestra importación.

No somos nosotros quienes inventamos estas cosas para dar gusto a los boches, son nuestros diputados quienes las proclaman, es el Ministro quien las confirma.

Así...

De «El Social».

Leemos en *La Croix* de París:

«Hace unos días dos jóvenes oficiales pasaron por ésta y tuvieron que detenerse en un pueblo vecino.

Entraron en el café, y mientras tomaban un refresco, uno de ellos fijó su atención en una de las pinturas que había en la pared.

—¿Dónde ha ido usted a comprar esto? preguntó a la mujer dueña de aquél café.

—A un vendedor ambulante, caballero.

—¿Y en cuánto se lo vendió a usted?

—Por un franco y cinco céntimos.

—La ofrezco a usted el doble ¿me lo da usted?

—Tómelo usted—respondió la mujer.

El oficial entrega el dinero y descuelga el cuadro con impaciencia. Y apenas lo tiene en su poder, lo hace trizas, y lo tira con el mayor desprecio diciendo:

—Eso es lo que hay que hacer, señora, con estas infamias.

Aquel cuadro era una cromolitografía de las muchas que pululan en las puertas de los cafés, representando una impía e inmunda burla de los sacerdotes y de los religiosos.

Aquella mujer, que es madre de familia, comprendió bien la lección.

¡Honor al joven militar y cristiano caballero que la dió con tanta oportunidad!

PUBLICACIONS REBUDES

D. Pere d'Alcàntara Mulet nos ha fet s'obsequi de regalar-nos un exemplar del follet que acaba de publicar, titulat *Ramón Lull*. En ell recompte, en romans popular, la conversió, la vida penitenta i d'apòstol, i el gloriós martiri del benaventurat Ramón Lull; Es un bell poemeta que compongué amb motiu del sisè centenari de la mort del Beat, i que molts de nostros lectors ja coneixen per haver-se publicat a nostros columnes. Ara l'ha donat a l'estampa amb un bell apúscol editat en paper de fil superior.

El Sr. Mulet, fervent terciari Franciscà, amb aquest treball ha rendit tribut d'amor i devoció al Major Terciari de nostra raça, tot honorant al mateix temps el Rnt. Fra P. Pere J. Cerdà, Superior de la Comunitat de PP. Terciari Regulars, a qui està dedicada l'obreta, portant la rubrica autogràfica del Poeta tots els exemplars.

El volum que mos ha regalat mos hi ha posada una dedicatòria massa afalagadora, que agraïm de cor.

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta.

Preus segons classes i mides.

Noves d'Inca

Per avui era esperat a Ciutat el Bisbe de Mallorca, l'Il·lm i Rvm. Sr. D. Rigobert Domenech, que ve de Roma de fer sa primera visita al Papa, com a Prelat de la Església.

Molt ens alegrem que'l seu viatge sia estat feliç an aquests dies de trastorns universals, i amb aquest desig d'amor i veneració li donam la benvenguda, com a fills respectuosos.

ELECCIONS MUNICIPALS

La situació política respecte les eleccions no ha canviat gaire aquesta setmana. La candidatura independent de que parlarem al número passat pareix que va de bò i es prepara per anar a la lluita electoral, sonant com a noms provables per constituir-la el següent personal: D. Guillerme Tortella, D. Pau Sastre, D. Josep Gelabert i D. Llorenç Beltràn. El Círcol d'Obrers Catòlics no hi pren part.

El veterà en política D. Jaume Armengol ha visitat la Redacció d'aquest setmanari manifestant-nos que ell no apoiarà la candidatura independent, com nosaltres diguem al número passat, per estar dit senyor retirat de la política.

gualment, ens ha visitat una comissió de personatges de les dretes, dient-nos que ells encara no tenien designada la candidatura, i mal pòiem dir nosaltres si no havien pensat amb una entitat.

Anant a la lluita electoral és mal de sabre el gir que pendran les coses; però per lo que nosaltres hi entenem, suposam que'ls Mauristes, Conservadors i Lliberals aniran a les majories, quedant dos llocs pel grup lliberal desident, representat per D. Francesc Llabrés i per D. Gabriel Armengol i per la candidatura independent.

E's blocs del Cor de Jesús de 1918, en castellà, ja mos han arribats, a 30 céntims.

Es arribat de Madrid, a on era pel seu negoci, el fabricant de Calçat D. Juan Gelabert.

Sia ben tornat.

Durant aquesta mesada d'octubre a nostres esglésies se ha resat el rosari tres voltes cada dia amb bastanta de concurrència de feels. Els vespres a la Parroquia s'ha resat amb Nostro-Amo patent i an els convents amb esposició menor.

A Sant Francesc se està fent tots els dies la novena de les ànimes amb meditació i cant.

El dia de Tots-Sants, an el Cementeri, a les 3 i mitja del capvespre comensaran els responsos sobre les sepultures pels qui ho tenguén demanat.—Les persones que en dessitgen algun, deven avisar el Capellà encarregat.

El dia dels *Morts* a les vuit del matí, a la capella, es celebraran tres misses resades. El capvespre a les 3 se farà la devoció del Via-crucis, i després a les 4 se acabarà la novena.

NOTES COMERCIALS AGRÍCOLES

Avessat com estan a tenir una fira setmanal en lo nostre important mercat dels dijous, la gent trobà que nostra primera fira celebrada diumenge passat fonc un poc primeta.

Hi va haver abundància de animal porquí, particularment de mig pes. Els grasseos tengueren més demanda i una alsa de preu notable pegant-se fins a 17 pessetes i mitja el quintà. Aquests de mig pes seguien amb preus de 13 i 14 pessetes, quedant-ne bastants sense vendre. Se coneix que la gent va temoreja; aquests porcs, són els que solen comprar per acabar d'engrexar nostra menestralia i cases modestes; però que la falta de caudals i l'encariment del menjar per animals dona el retratament en les compres.

El bessó estigué de baixa un perel de pesseles, pagant-se de 70 a 74 pessetes el quintà.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostre mercat

Bessó	a	72'50	el quintà
Blat	a	21'50	la cortera
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	12'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. per bestia	a	20'00	id.
Blat de les Indies	a	00'00	id.
Monjotes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	el quintà

LLIBRERIA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

~~Dezzenas Obres Rebudes~~

Juegos de salón para niños por D. José Osés Larumbe, maestro de las escuelas nacionales de Barcelona. = a 1'50 ptes.

Juegos de patio para niños, por el mismo autor = a 1'50 ptes.

Autobiografía de la Beata María Margarita Alacoque copiada Textualmente de la que dejó manuscrita ella misma por orden de su director, el P. Rolin, S. J. Traducida por el P. Angel Sanchez Teruel de la Compañía de Jesús. = 2'25 ptes.

Edición económica de textos modernos para la Escuela primaria de la S. A. Industrias Gráficas Seix y Barral Hnos.

Hem rebut els següents llibres:

Aritmética, 1.º, 2.º, y 3.º grado.

Geometría, 1.º y 2.º grado.

Geografía: 1.º grado, Física y Astronómica;

2.º De Europa; 3.º De América, Asia, Africa y Oceanía; 4.º De España y Portugal.

Gramática, 1.º, 2.º y 3.º grado.

Introducción a la Física.

» a la Zoología.

» a la Botánica.

El Cuerpo Humano.

Resumen de Historia Universal.

» de » de España.

Cartilla método de Lectura.

Segundo libro de Lectura.

Se venen a 0'35 cts.

Humorades

—Es raro que pugues dormir tenguent tants de deutes.

—Mes raro és que dormin aquells a qui jo deg.

Una criada va a una lleteria per comprar una mesura de llet i al veure que a dins s'olleta sols li han possat aigo, diu:

—Però sant homol; si en lloc de llet me dau aigo clara!

—Dispensau sa meva distracció; me havia descuidat de mesclar-li sa llet.

HISTORIC

S'altra diassa un homo estava cridant escandalosament, tenguent a sullà un senyor, d'aquells que els agrada que'ls carrers no tenguén bonys.

—No la me tomaràs—deia—no la'm tomaràs a sa casa...

Aquell senyò seguí tranquilament els seus quefers i quant els ha'ué acabat se acostava devés el qui cridava, i li digué:

—Que parlaves amb mi o amb so teu asse?

—No. no li deia res a vosté; parlava amb s'asse.

Efectivament, si parlava amb s'asse tenia reó

Un pare per fer aixecar un fill dematí, li deia: —Vaja aixequet; un homo qui va esser dematiné, va trobar una bossa de dobbers.

I s'atlot girant-se de s'altra costat, digué.

—Encare mes dematiné va esser es qui la va perdre.

El Sen Llorenç.

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures— En papé una pesseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 15 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y millesimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Lluvi. Una 25 cents.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. M. Durán.—Inca.